

refert. Sed Aristotelis testimonium etiam lex confirmat quam recitat Demosthenes in secunda contra Stephanum, & Lysias contra Panceonem. Nam ut civibus reliquis ius dicebat Archon, ita Polemarchus peregrinis & inquilinis, qui quia suo nomine litem intendere nequibant (neque enim iudiciorum erant participes) propterea patronum ciuem qui pro se ageret, habere cogebantur, ut a libi diximus ex lib. 3. Politicorum Aristotelis. Atque hinc lex ἀποσταίου orta, in eos qui patronum non habebant. Quod autem hic ait multos metuentes accurrisse ad Polemarchum, ideò dictum, Quia (ut ex eodem Aristotele Harpocratio tradit) etiam

A ad Polemarchi magistratum confugiebant qui auxilij indigebant, planèque eosdem esse cum nostris Marefchallis (Romani Tribunos militum vocant, & dicti sunt quasi iudices in caballo, nam uno Magistro equitum minores sunt, què nos Comestabulum dicimus) facile assentior maximo Budæo. Antiquitus enim etiam bello presuisse (ut & hodie nostri) & regibus adfuisse Pausanias indicat, cum ait Regem Eretheum Polemarchum habuisse in bello Eleusinio Iouem Xuthi filium. Apud Ætolos Polemarchi officium erat portas claudere, & ante limina interdum ius dicere. Hoc autem nomine dictus est maior frater Lylic oratoris, teste Plutarch.

Πέρυσι κατὰ προύδοτε, κυνοῦταις ἀείροντ' αὐτ' ἀνοήτως.
 Ἄς ὑπὸ τῆ μη γῶνα κατὰ εὖς ὑμεῖς ἐποίησατ' ἀλάδεις.
 Καίτοι ἀένδων πολλ' ὅτι πολλοῖσιν ὀμυσι τ' Διόνυσον,
 Μὴ πώ ποτ' ἀμείνον' ἐπὶ τοῦτων κωμωδία μηδὲν ἀκούσα.
 Τοῦτο μὲν οὐδ' ἔσθ' ὑμῖν ἀχρεὸν, τοῖς μὴ γῶσιν ὡδὲ ἀχρηῖμα.
 Ὅ δὲ ποιητὴς ἔδεν χείρον ὡδὲ τοῖσι ἑφοῖς νερόμια,
 Εἴπερ ἐλαύνων αὖς ἀντιπάλους, πῶ ὀπίνοιαν ξυώτεριψεν.
 Ἀλλὰ τοιοῦτον τῆ ποιητῆς,
 Ὡ δαιμόνιοι, αὖς ζήτουσας
 Κοινόν τι λέγειν καὶ ἐξοβρισησιν,
 Στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπύετε
 Καὶ τὰ νοήματα σαζέσθ' αὐτῆς.
 Εσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτὰς
 Μετὰ τῆς μῆλων, καὶ τὰ ταῦτα ποιῆ-
 ῖ ὅ ὑμῖν δὲ ἔπος τῆς ἱματίων
 Ὁζήσι δεξιότητος.

Præterito anno prodideratis noua sensus arua serentem
 Sed eam segetem ignotam quia non coluistis, uescam habuistis
 Quamuis libatum iuerans calpat Diomysum uisitatore
 Sancte adiuret Comica nunquam meliora audita fuisse.
 Igitur uobis hoc turpe fuit non spectasse illic agenda,
 Namq; poetam hunc docti nihilo censebunt deterio
 Quando inimicos valde exagitans, ingenij attriuit opellam.
 Vos porro stulti & miseri horror,
 Vti solertes, dictisq; bonum
 Aucturos commune poetar
 Plus & ametus, plusq; colatis
 Et seruetis eorum fabulas.
 Inyctite arcis ubi sunt porna
 Condita: sic facitis vos hunc
 Vt vestibus est mos, hornotina
 Laudis referetis odorem.

Σχόλια. Πέρυσι κατὰ προύδοτε] ὅτι πέρυσι διδάξας τὰς πρώτας Νεφέλας ἠτήθη. ὡρετῆ ἢ ἢ κατὰ. Ἄς ὑπὸ τῆ μη.] τὰς κωμῶνας διανοίας ἀγνοῦντες διὰ τῆ μη νοεῖν παρεκείνατε. ἀναλδεις ἢ ἀπεινάς, ἀδενεῖς.

BIS ET VS. ἀναλδεις] ἀναλδεις κυεως λέγει ὁ μὴ αὐξομήνος, ἢ ὁ μὴ αὐξοσση δλωμήνος. Ἐμεταφορικῶς ὁ ἀπεινός, ὁ ἀδενής, ὡδὲ τὰ σερητικόν, καὶ τὸ ἀλδεν, τὸ αὐξεν, καὶ μείζον ποιεῖν. ὅθεν τὸ ἀλδισινεν, εὐφωρίας δὲ χείρον τὸ νεπεντίθε.]

CHR. Πέρυσι κατὰ προύδοτε.] Anno elapso, cum priores Nebulas agere voluisset, victusque est à Cratino & Amiphia, turpiterq; exactus. Quod nunc hic conqueritur, vacat autem præpositio καὶ neque quicquam magis significat, quam προύδοτε simplex, quod dicit quia fauorem sperabat populi meritis suis responsurum, sed malè legitur ἀείροντ' αὐτ', putabam meliùs κυνοῦταις περιόντ' αὐτ', sed τὸ ἀναλδεις quod sequitur (i. humiles & infirmas, necdum adultas) suadet ut legamus ἀείροντ'. Excusat autè quantum potest illius fabulæ hypothesein & διδασκαλίαν, imò laudat quantum pote, & spectatores contra ignorantia & ingratitude postulat.

Σχόλια. Εἴπερ ἐλαύνων τὸς ἀντιπάλους.] ἀντὶ τοῦ ὀπιχεῖραν, ὀπιχεῖραν. τὸ ἢ συώτεριψεν διὰ τῆς ἐρετῆς

E ἐπὶ ἡγάγε, τῆς ὑπὸ ῥύμης σιωτρὶ βόνλων τὰς κώπας, νικητὰς φησι τὸς ἀντιπάλους πῶ ἐλπίδα τ' νίκης ἀπώλεσε. τ' τ' γδ ὀπίνοιαν λέγει. κατὰ κειθεῖς ὑπὸ τῆς κακῶς κεινάνλων. ὁ ἢ ἐλέει] εἰπέειν. ὅτι ἢ χείρον ἐπαμεινθήσει. ὡδὲ τοῖς ἑφοῖς τὸς ἀνταγωνιστομήνος αὐτῆς νικῶν. ἐνοι δὲ φασιν ὅτι διὰ τῆς διατελερότων τὰ ἄρματα μεταφορὰν ἐδέξατο. ὡδὲ τὸς τὸ παρελαύνων ἐπώλεσε, καὶ τὸ ξυώτεριψεν. τὰ νοήματα ἢ τὰ ὀπινοήματα τῆς δραμάτων. Μετὰ μῆλων.] εἰώθασιν γδ εἰς τὰ κιβώτια μῆλα βάλλειν δι' εὐσομίαν. Δεξιότητος] δεξιόμοι δὲ ζέλε εἶν. ἀντὶ τ' εἰπέειν ἢ ὁσμῆς, δεξιότητος εἰπεν ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα.

CH. τῶ ὀπίνοιαν ξυώτεριψεν.] Nō ita, inquit, docti & prudētes de poeta nostro iudicabūt, ut fecistis, quāuis dū inimicos exagitat, exciderit sperata victoria, hoc. n. ὀπίνοιαν vocat. Metaphorā aut̄ σιωτρὶ βέως sūt qui putēt sumptā à remigib. quorū remi assidua iactatione terūtur. Alij à currib. malūt quorū tota crebro circūactu allidūtur, Quia ἐλαύνων dixerat q̄ est agere currū. Ὁζήσι δεξιότητος.] Hic versus vltim⁹ ex noue Dimetris Anapest. est Catalect. & dicitur Coronis Anapestica. Rectè autem dictum δεξιότητος & propriè de bono poemate, neque tamen responderet vox ἀ ἱματίων, potius ἀ ποιημάτων, sed quia poetæως νοήματα pomis compa-

G